

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Oceňování nemovitosti a přiměřená náhrada při zrušení spoluvlastnictví

Otázka výše přiměřené náhrady při soudním zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví bývá v praxi jedním z těch míst, kde se právnická intuice snadno dostává do napětí s ustálenou rozhodovací praxí. Mnozí totiž vycházejí z předpokladu, že jestliže je menšinový spoluvlastnický podíl na trhu samostatně hůře prodejný a při jeho převodu se zpravidla projeví určitý diskont, musí se tato skutečnost nutně promítnout i do výše soudem určované náhrady. Právě tento předpoklad je však třeba podrobit pečlivému rozboru.

Intuice, podle níž je samostatně převáděný spoluvlastnický podíl ekonomicky méně hodnotný než odpovídající aritmetický podíl z ceny celku, není sama o sobě mylná. Menšinový spoluvlastnický podíl bývá na trhu hůře obchodovatelný, při samostatném převodu bývá zatížen tzv. minoritním diskontem a v exekučních či jiných nucených prodejkách se jeho realizovaná cena často pohybuje výrazně pod tím, co by odpovídalo matematickému podílu z hodnoty celé věci. Rozhodující však je, že tato úvaha směřuje k ocenění samostatně obchodovaného podílu, zatímco soud při vypořádání podle § 1147 občanského zákoníku řeší jinou otázku.

Ustálená judikatura Nejvyššího soudu vychází z toho, že při přikázání společné věci jednomu nebo více spoluvlastníkům se přiměřená náhrada zásadně neurčuje podle ceny, za kterou by bylo možné prodat samostatný spoluvlastnický podíl, nýbrž podle odpovídajícího podílu na obvyklé ceně společné věci jako celku. Jinými slovy, v typovém případě se neoceňuje „podíl jako obtížně prodejná investice“, ale stanoví se peněžitý ekvivalent za vlastnické právo, které je v rámci vypořádání odnímáno.^[1]

Právě v tom spočívá skutečný praktický význam tématu. Nejde jen o teoretickou otázku, jakou hodnotovou základnu má soud zvolit, ale i o to, jak má být formulován znalecký úkol, které námitky účastníků mohou obstát a kde naopak dochází k opakované záměně oceňovacích a právních kategorií. Tento text proto neusiluje pouze o shrnutí judikatury, ale také o systematické vyjasnění toho, proč se v těchto sporech zpravidla nevychází z diskontované hodnoty samostatně převoditelného podílu, jaké jsou z toho důsledky pro procesní strategii stran a v jakých výjimečných situacích může být na místě uvažovat o korektivu standardního aritmetického přístupu.

Normativní rámec přiměřené náhrady podle § 1147 o. z.

Podle § 1147 občanského zákoníku platí, že není-li rozdělení společné věci dobře možné, přikáže ji soud za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, soud nařídí prodej věci ve veřejné dražbě, případně jen mezi spoluvlastníky. Na toto ustanovení navazuje § 1148 o. z., který ukládá vypořádat i pohledávky a dluhy související se spoluvlastnictvím nebo se společnou věcí.

Text zákona sám o sobě neříká, z jaké hodnotové základny má soud při určení přiměřené náhrady vycházet. Právě tuto mezeru vyplnila judikatura. Její argumentace přitom nestojí pouze na technice oceňování, ale i na ústavním rozměru celé věci. Přikázání podílu jinému spoluvlastníkovi totiž představuje nucené odejmutí vlastnického práva. Nejvyšší soud proto opakovaně zdůrazňuje, že je třeba respektovat čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tedy požadavek poskytnutí

přiměřené náhrady. V návaznosti na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 102/94 Nejvyšší soud vychází z toho, že přiměřenou náhradou je hodnotový ekvivalent vyjádřený v penězích, který podle místních podmínek umožňuje obstarání obdobné věci.^[2]

Už tento ústavní akcent napovídá, proč soudní vypořádání nelze redukovat na otázku, za kolik by se na sekundárním trhu prodal izolovaný minoritní podíl. Předmětem úvahy není výnos spekulativní transakce ani likvidační cena podílu v tísni, ale kompenzace za nucenou ztrátu vlastnického práva v rámci zákonem upraveného vypořádacího mechanismu.

Oceňovací terminologie v souvislostech soudního vypořádání

Při formulaci žalobních tvrzení, znaleckých otázek i právní argumentace je třeba pracovat s oceňovací terminologií přesně. Česká praxe totiž stále poměrně často směšuje několik odlišných kategorií.

Základním pojmem je dnes cena obvyklá ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. [151/1997](#) Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů. Jde o cenu, která by byla dosažena při prodeji stejného nebo obdobného majetku v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Do její výše se naopak nepromítají mimořádné okolnosti trhu, osobní poměry prodávajícího či kupujícího ani vliv zvláštní obliby.

Není-li možné obvyklou cenu určit, připouští zákon subsidiárně tržní hodnotu podle § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona. Tou se rozumí odhadovaná částka, za kterou by měl být majetek ke dni ocenění směněn mezi ochotným kupujícím a ochotným prodávajícím po náležitém marketingu a v souladu s principem tržního odstupu. Pro většinu sporů o vypořádání spoluvlastnictví však bude prakticky rozhodná především cena obvyklá.

Odlišnou kategorií je cena zjištěná. Tu zákon v § 2 odst. 7 definuje jako cenu určenou podle zákona jinak než jako cenu obvyklou, mimořádnou cenu nebo tržní hodnotu. Jde o administrativní ocenění, které může být relevantní pro daňové či jiné zvláštní účely, nikoli však bez dalšího pro určení přiměřené náhrady podle § 1147 o. z. V historické judikatuře se vedle toho objevuje i termín „obecná cena“. V dnešní terminologii je vhodné tento pojem chápat funkčně jako odkaz na cenu obvyklou, nikoli na cenu zjištěnou.

Z procesního hlediska je proto vhodné vyvarovat se neurčitých formulací typu „odhadní cena“ nebo „tržní cena“, pokud není zřejmé, v jakém významu jsou používány. U nemovitostí vypořádávaných podle § 1147 o. z. by zadání pro znalce mělo standardně směřovat k určení obvyklé ceny celé nemovité věci ke dni ocenění, případně k vysvětlení, proč obvyklou cenu nelze určit a proč je třeba pracovat s tržní hodnotou.

Základní judikatorní východisko pro určení náhrady

Rozhodujícím východiskem zůstává rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 1998, sp. zn. 2 Cdon 425/96. Nejvyšší soud v něm výslovně formuloval, že přiměřenou náhradu soud určí odpovídajícím podílem z ceny celé věci, nikoli cenou, za kterou by bylo možné prodat spoluvlastnický podíl.

Argumentační jádro rozhodnutí je mimořádně přesvědčivé. Podíl podle soudu vyjadřuje vztah k celé věci. Rozhodnutím podle § 142 odst. 1 tehdejšího občanského zákoníku, dnes § 1147 o. z., nedochází k prodeji jednoho podílu druhému spoluvlastníkovi. Dochází ke zrušení spoluvlastnictví a k novému uspořádání vlastnických vztahů ke společné věci. Jde tedy stále o vypořádání vztahu k celku. Právě proto je třeba vycházet z hodnoty celé věci a z velikosti jednotlivých podílů. Nejvyšší soud současně

poukázal na to, že stejná logika se uplatní i tehdy, nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků. V takovém případě se věc prodá a výtěžek se rozdělí podle podílů.

Tento argument bývá v praxi někdy zjednodušován na větu, že „když se neprodá podíl, ale celá věc, má se i náhrada počítat z celku“. Přesnější formulace je však taková, že standardní vypořádací režim podle § 1147 o. z. pracuje buď s příkázáním celé věci za náhradu, nebo s prodejem celé věci a rozdělením výtěžku. V obou variantách je referenčním objektem společná věc jako celek. Naopak referenční transakcí není samostatný prodej izolovaného minoritního podílu zatíženého omezenou obchodovatelností.

Proč minoritní diskont sám o sobě neobstojí

Ekonomický argument o nižší obchodovatelnosti samostatného podílu není mylný, jen míří na jinou otázku. Má význam tam, kde se skutečně oceňuje samostatně převoditelný spoluvlastnický podíl jako předmět transakce. Typickým příkladem je jeho prodej mezi soukromými osobami, převod v exekuci nebo ocenění podílu v jiném právním kontextu. To však není totéž jako určení přiměřené náhrady při zrušení spoluvlastnictví soudem.

Právě tuto záměnu kategorií Nejvyšší soud opakovaně odmítl. Mimořádně názorně se to projevilo v rozsudku ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4856/2017. V této věci znalec stanovil obvyklou cenu celé nemovitosti částkou 5 450 000 Kč, ale hodnotu menšinového podílu následně korigoval o 25 % s odůvodněním, že při samostatném prodeji menšinového spoluvlastnického podílu na nemovitosti je cena výrazně nižší než aritmetický podíl z ceny celku. Nejvyšší soud tento přístup výslovně odmítl. Uvedl, že při stanovení náhrady se vychází z podílu ceny, za kterou by bylo reálně možné prodat celou věc, a nikoli z ceny, za niž by bylo možné prodat příslušný spoluvlastnický podíl. Odvolací soud se proto od ustálené judikatury odchýlil.[\[4\]](#)

Toto rozhodnutí má pro praxi zásadní význam. Ukazuje totiž, že v typovém sporu podle § 1147 o. z. není připuštěna ani odborně podložená znalcem formulovaná „korekce za menšinovost“, pokud jejím jediným důvodem je nižší tržní atraktivita samostatně převáděného podílu. Taková korekce by totiž fakticky převáděla do soudního vypořádání logiku trhu s izolovanými podíly, kterou judikatura považuje za právně nerelevantní.

Na stručném modelovém příkladu je rozdíl obou přístupů dobře patrný. Je-li obvyklá cena celé nemovitosti 9 000 000 Kč a vypořádávaný podíl činí jednu šestinu, odpovídá standardní přiměřená náhrada částce 1 500 000 Kč. Je přitom dobře možné, že tentýž samostatně prodávaný podíl by na trhu našel kupce jen za 1 100 000 Kč nebo i méně. Právě tento rozdíl však ještě neznamená, že má soud při vypořádání vycházet z nižší částky. V prvním případě se totiž určuje náhrada za podíl na hodnotě celé společné věci, ve druhém se uvažuje o ceně izolovaně obchodovaného podílu na sekundárním trhu.

Stejnou linii potvrzuje i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2908/2015, a následně i usnesení ze dne 29. 10. 2025, sp. zn. 22 Cdo 2350/2025. Právě posledně uvedené rozhodnutí je mimořádně zajímavé tím, že reaguje na argumentaci, která je v dnešní praxi stále častější, a to že výkupce podílu nabytý podíl v exekuční dražbě za výrazně diskontovanou cenu a při následném soudním vypořádání realizuje „bezrizikový zisk“ na úkor ostatních spoluvlastníků. Nejvyšší soud přesto setrval na tom, že výhodné nabytí podílu v dražbě samo o sobě nezakládá důvod pro odchylku od standardního pravidla a že možnost snížení náhrady se otevírá pouze skrze výjimečný korektiv dobrých mravů.[\[3\]](#)

Výjimka při vypořádání samotného spoluvlastnického podílu

Aby byla argumentace úplná, je třeba uvést i situaci, v níž Nejvyšší soud naopak připustil, že je třeba vycházet z ceny spoluvlastnického podílu, nikoli z ceny celé věci. Jde o rozsudek ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 22 Cdo 976/2011, vydaný ve věci vypořádání společného jmění manželů.[\[7\]](#)

V tomto případě nebyla předmětem vypořádání celá nemovitost, ale pouze ideální polovina nemovitosti, která byla součástí společného jmění manželů, zatímco druhá polovina náležela třetí osobě. Nejvyšší soud zde správně upozornil, že je třeba odlišovat situaci, kdy se vypořádává celá věc, od situace, kdy se vypořádává jen spoluvlastnický podíl. Jestliže je předmětem vypořádání pouze podíl, je třeba tuto skutečnost v ocenění reflektovat. Cena podílu může být nižší než odpovídající aritmetický podíl z ceny celku, protože nabyvatel vstupuje do spoluvlastnického vztahu s další osobou a jeho vlastnické oprávnění je výkonem práv ostatních spoluvlastníků omezeno.[\[8\]](#)

Tato výjimka je pro systematiku tématu zásadní. Nevyvrací judikaturu k § 1147 o. z., ale naopak ji potvrzuje. Rozhodující je totiž vždy odpověď na otázku, co je skutečným předmětem vypořádání. V řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví je tímto předmětem zpravidla společná věc jako celek. V některých jiných řízeních však může být předmětem ocenění pouze podíl. Právě odtud pochází značná část praktických omylů.

Korektiv dobrých mravů jako výjimečný nástroj

Po účinnosti občanského zákoníku z roku 2012 judikatura připustila, že i konstitutivní rozhodnutí o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví podléhá korektivu dobrých mravů. Tuto změnu otevřelo usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2371/2014 a dále ji rozvinuly zejména rozsudky sp. zn. 22 Cdo 3619/2015 a 22 Cdo 6058/2017.[\[5\]](#)

Z těchto rozhodnutí plyne, že soud může ve výjimečném případě vypořádací podíly modifikovat, tedy náhradu zvýšit, snížit, případně ji nepřiznat vůbec. Současně však Nejvyšší soud důsledně zdůrazňuje, že vzhledem k ústavní ochraně vlastnického práva jde o zcela výjimečný postup. Usnesení sp. zn. 22 Cdo 2908/2015 výslovně uvádí, že snížení přiměřené náhrady přichází v úvahu jen ve výjimečných případech zásadního rozporu jednání účastníků řízení s dobrými mravy.

Tento korektiv proto nelze zaměňovat s obecným pravidlem, že menšinový podíl je méně likvidní a má být tudíž „automaticky“ oceněn nižší částkou. Dobré mravy se neuplatní jako technický korekční koeficient za omezenou obchodovatelnost podílu, ale jako mimořádný normativní nástroj reagující na konkrétní a kvalifikované skutkové okolnosti. Judikatura tak například připustila odchylku tam, kde okolnosti převodu a následného uplatnění nároku odůvodňovaly závěr, že striktní aritmetické vyjádření podílu by vedlo k nepřiměřenému výsledku. V rozsudku sp. zn. 22 Cdo 3619/2015 byla za konkrétních skutkových okolností považována za přiměřenou náhrada odpovídající ceně, za kterou byl podíl převeden, nikoli aritmetickému podílu z ceny celku.

Příznačné je opět rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 2350/2025. Nejvyšší soud zde nepřehlédl, že dovolatelka stavěla argumentaci právě na rozdílu mezi diskontovanou dražební pořizovací cenou podílu a následně přiznanou náhradou podle aritmetického podílu z obvyklé ceny celku. Přesto nepřistoupil na tezi, že samotné podnikání spočívající ve výkupu podílů v dražbách a jejich následném zpeněžování prostřednictvím soudního vypořádání je bez dalšího v rozporu s dobrými mravy. Naopak připomněl předchozí judikaturu, podle níž výhodné nabytí majetku ve veřejné dražbě ani samotné dosahování zisku nejsou samy o sobě morálně závadné.[\[11\]](#)

Jinak řečeno, ani „flipařský“ model sám o sobě ještě neotevívá cestu k systematickému snižování

vypořádacích náhrad. Má-li být korektiv dobrých mravů úspěšný, musí být vystaven na mnohem konkrétnějších okolnostech. Judikatura připouští, že relevantní mohou být například okolnosti převodu mezi samotnými účastníky, nepoctivé jednání, nezaplacení sjednané ceny či další prvky zjevné nespravedlnosti. Naopak sama skutečnost, že spoluvlastnický podíl byl nabyt výhodně, například v dražbě, nebo že nabyvatel sleduje zisk, podle dosavadní judikatury nepostačuje.[\[6\]](#)

Dopady na procesní strategii a znalecké dokazování

Právě v procesní rovině se ukazuje, zda účastníci i jejich zástupci správně rozlišují mezi cenou celé věci a cenou samostatně obchodovaného podílu. Pro žalobní i obrannou strategii z uvedené judikatury plyne několik důležitých závěrů.

Předně, v typovém řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví by mělo zadání znaleckého posudku směřovat k určení obvyklé ceny celé nemovité věci ke dni ocenění. Vhodně formulovaný znalecký úkol se proto soustředí na společnou věc jako celek a na okolnosti, které tuto cenu skutečně ovlivňují, tedy například technický stav, právní vady, věcná břemena, nájemní vztahy, lokalitu nebo stavební omezení. Naproti tomu metodicky problematické bývá zadání, které znalce výslovně či nepřímou vede k tomu, aby oceňoval izolovaný spoluvlastnický podíl jako samostatně obchodované aktivum a následně jeho hodnotu korigoval s odkazem na omezenou obchodovatelnost nebo nižší atraktivitu na trhu.

S tím souvisí i časté argumentační chyby stran. V praxi se opakovaně objevuje námitka, že podíl přece „nemůže mít stejnou hodnotu“, když by jej na trhu nebylo možné prodat za odpovídající zlomek z ceny celku. Právě tato námitka však zpravidla přehlíží, že soud neurčuje cenu hypoteticky prodávaného podílu, ale přiměřenou náhradu v rámci zákonem upraveného způsobu vypořádání. Sama o sobě proto zpravidla neobstojí ani pouhá poukazovaná nižší dražební nebo nabývací cena podílu, ani obecné tvrzení, že druhá strana sleduje spekulativní zisk. Má-li být namítána výjimečná korekce, musí být argumentace podložena konkrétními skutkovými okolnostmi, které mohou být významné z hlediska dobrých mravů nebo jiných souvisejících vypořádacích nároků.[\[9\]](#)

Teprve v tomto rámci dává smysl rozlišit dvě roviny, které se v praxi často nebezpečně směšují. Jedna věc je ocenění samotné nemovité věci jako celku. Jiná věc je dodatečná korekce již zjištěné ceny jen z toho důvodu, že vypořádávaný podíl by byl samostatně obtížně obchodovatelný. Právě tato druhá operace je podle ustálené rozhodovací praxe v zásadě nepřípustná.

Konečně nelze zapomínat na § 1148 o. z. Samotná přiměřená náhrada za podíl totiž nemusí vyčerpat celé vypořádání mezi účastníky. Samostatně je třeba řešit investice do společné věci, související pohledávky a dluhy, případně další majetkové nároky navázané na existenci spoluvlastnictví. I zde platí, že čistě matematický výpočet z ceny celku nemusí bez dalšího vystihnout konečný finanční výsledek sporu. To ale není argument pro diskontaci podílu jako takového, nýbrž pro důsledné procesní uchopení všech souvisejících nároků v rámci vypořádání v širším slova smyslu.[\[12\]](#)

Závěr

Úvodní intuice, podle níž by měla být náhrada za menšinový spoluvlastnický podíl automaticky nižší, protože takový podíl má na trhu zpravidla omezenou obchodovatelnost, je ekonomicky pochopitelná. Právě pro řízení podle § 1147 o. z. však sama o sobě neobstojí. Je-li předmětem řízení standardní zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, pak je základní judikatorní pravidlo zřejmé. Přiměřená náhrada se zásadně odvozuje od obvyklé ceny společné věci jako celku a od velikosti spoluvlastnického podílu. Sama okolnost, že by samostatně převáděný menšinový podíl měl na trhu nižší cenu, neodůvodňuje jeho diskontaci v rámci soudního vypořádání.

To neznamená, že soud vždy mechanicky přizná prostý aritmetický podíl bez ohledu na okolnosti. Novější judikatura připouští výjimečné korekce, zejména s ohledem na dobré mravy. Tyto korekce však představují mimořádný normativní zásah, nikoli standardní oceňovací postup. Právě v tom je třeba mít v praxi jasno.[\[10\]](#)

Za největší přínos současné rozhodovací praxe lze považovat to, že poměrně přesně oddělila dvě situace, které se dříve i dnes často směšují. První je ocenění samostatně převoditelného spoluvlastnického podílu jako předmětu transakce. Druhou je určení přiměřené náhrady při zrušení spoluvlastnictví k celé věci. Kdo tyto dvě roviny nerozliší, bude mít téměř nevyhnutelně sklon přenášet do § 1147 o. z. tržní logiku, která tam ve skutečnosti nepatří.

Právě proto se při soudním vypořádání zpravidla „nediskontuje“. Ne proto, že by soudy přehlížely realitu trhu se spoluvlastnickými podíly, ale proto, že řeší jinou právní otázku.

Mgr. Lucie Pařízková,
advokátní koncipient

PERNICA & Co.

[PERNICA & Co., advokátní kancelář, s.r.o.](#)

Moravské nám. 127/3
602 00 Brno

Tel.: +420 731 822 470
E-mail: parizkova@petrpernica.cz

[\[1\]](#) Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 1998, sp. zn. 2 Cdon 425/96, uveřejněný pod č. 15/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.[\[6\]](#)

[\[2\]](#) Nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1994, sp. zn. III. ÚS 102/94.

[\[3\]](#) Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2908/2015.

[\[4\]](#) Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4856/2017.

[\[5\]](#) Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 22 Cdo 6058/2017.

[6] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2025, sp. zn. 22 Cdo 2350/2025.

[7] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 22 Cdo 976/2011.

[8] Srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 20 Cdo 666/2018.

[9] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3619/2015.

[10] Srov. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2371/2014, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. 22 Cdo 1114/2016.

[11] Srov. k limitům argumentace „spekulativním“ nabytím rovněž náleží Ústavního soudu ze dne 18. 1. 2022, sp. zn. III. ÚS 2049/21.

[12] K vypořádání investic a dalších souvisejících nároků mezi spoluvlastníky srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 22 Cdo 3766/2011.

Další články:

- [Konec „severních ateliérů“? Nový stavební zákon otevírá dveře k rekolaudaci ubytovacích jednotek na plnohodnotné byty](#)
- [Oceňování nemovitosti a přiměřená náhrada při zrušení spoluvlastnictví](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 33.: Prevence střetu zájmů \(jednatel × společnost\)](#)
- [Úročení jistoty \(kauce\), kterou skládá podnájemce nájemci - II. díl](#)
- [Když obecní pozemky již nemusí být obecní - institut mimořádného vydržení v obecním právu](#)
- [Střet zájmů členů volených orgánů obchodních korporací: pravidla, proces a následky](#)
- [Dvě kiwi denně: EU schválila první zdravotní tvrzení pro čerstvé ovoce](#)
- [Nová „tlačítková“ povinnost pro e-shopy](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Darování pro případ smrti nemovité věci zapsané v katastru nemovitostí a určení výše odměny soudního komisaře](#)
- [Flotilová novela: Kdo a kdy musí nově získat licenci k distribuci pojištění?](#)